

[Kristen Amby.]

spørgsmaal har været fremme for længe siden. Det forekommer mig ej heller, at hans Ledelse efter den 8.—9. April til i Dag er af en saadan Fasthed og Karakterstyrke, som er nødvendig i den Tid, hvori vi lever, idet jeg her ganske skal se bort fra den kvalificerede Mistillid, mange i det danske Folk, og jeg gaar ud fra ogsaa her, og i alt Fald jeg altid har næret til baade Udenrigsministerens Politik og Person.

Idet jeg haaber, at Regeringen vil forstaa, at for mange af os, som er nødt til af selvindlysende Grunde at støtte den — jeg siger af selvindlysende Grunde, fordi vi ikke vil slaas sammen med Folk, vi ikke vil være sammen med i denne Tid —, er det Alvor, vil jeg bede den om virkelig i en fædrelandssindet Aand at gaa til den Opgave, som nu maa løses, at se at faa Hold paa sig selv, saa der bliver en fast og myndig Ledelse, og den selv tør paatage sig Ansvaret for de Opgaver, der skal løses efter en Bemyndigelse, den faar af den danske Rigsdag. Jeg tror, at kun under den Forudsætning er det muligt, at det frie danske Styre i vore egne indre Forhold, vi alle ønsker at bevare, virkelig kan bevares og blive frugtbringende. Der skal Mod, og der skal Handling til, og nu maa de, der sidder paa de afgørende Pladser, vise det.

Oluf Pedersen: Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Kristen Amby i, at det vilde være rigtigt, at vi fik lavere Mælkepriser, og jeg tror ogsaa, at det ligger saadan, at det her drejer sig om et Monopol, som man med Rette fra Regeringens Side kunde sætte ind over for. Men naar det ærede Medlem derefter gaar ind for, at Rigsdagen skal give Regeringen en Bemyndigelse, og at man i den givne Situation skal foretrække en Bemyndigelse til Regeringen fremfor Lovgivning, saa er jeg saa fuldkommen uenig med det ærede Medlem, som jeg vel kan blive. Jeg foretrækker for mit Vedkommende, til Trods for at jeg jo ikke har nogen Indflydelse paa Lovgivningen ud over, at jeg kan snakke med og sige min Mening — og saa kan man jo rette sig efter den, hvis man vil, hvad man jo desværre saa sjælden gør —, ganske afgjort Lovgivning efter Regler, der er klare og gode, og jeg synes, at de Forbedringer, der netop er sket i de Lovforslag, vi har behandlet i Dag, afgjort taler til Fordel for, at Rigsdagen snakker med, og at det hele ikke overlades til Regeringen.

Det er klart, at den Lovgivning, vi her staar over for, maa være forbeholdende,

og den er forbeholdende. Jeg mener, at der kommer en Dag, hvor store nye Opgaver maa tages op, men at det maa være Rigsdagen, der tager dem op. Det er Opgaver, som er den lovgivende Forsamlings, og som jeg mener skal være den lovgivende Forsamlings.

Hartvig Frisch: Skønt jeg havde tænkt først ved Behandlingen af det sidste af de Lovforslag, der hører til dette Komplex, at sige nogle Ord, har den Tale, som det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har holdt, gjort det nødvendigt for mig at gribe Lejligheden til at tage Ordet nu. Jeg vilde nemlig finde, at det var urimeligt, om denne Tale kom til at staa isoleret ved Behandlingen af dette specielle Lovforslag, uden at der kom en Udtalelse, i hvert Fald fra mit Parti, om, hvordan vore Synspunkter er med Hensyn til disse for vort Land saa vigtige Spørgsmaal.

Jeg erindrer, at for ganske nylig var det ærede Medlem i sine meget rosverdige Bestræbelser med Hensyn til Prisspørgsmaalet her i Danmark fremme paa denne Talerstol og brugte dér, maaske spøgefuldt, maaske i en vis Alvor, det Udtryk, at han kunde paatage sig at være Mælkediktor her i Danmark. Jeg er efter nu her i Aften at have hørt det ærede Medlems Tale tilbøjelig til at tro, at er der noget, han ikke egner sig til, saa er det at være Diktator. De Ord og den Følelsesbetoning, som vi her hørte, gav Udtryk for en Nerveanspændelse, en Ophidselse, som jeg ikke paa nogen Maade skal bebrejde det ærede Medlem, men som i hvert Tilfælde næsten kan siges at være umulig i Forbindelse med det, der hedder at regere.

Jeg vil gerne benytte dette til Udgangspunkt for at sige, at der i disse for os strange Tider, i disse for os vanskelige Dage, baade Mand og Mand imellem og i vor Presse skrives mange Bemærkninger, som indeholder en Kritik, der kalder paa det, man kalder Handlekraft, Styrke, men som i sin egentlige Karakter er Udslag af ganske det samme som det, vi her møder hos det ærede Medlem Hr. Kristen Amby: Nerven Sammenbrud. Som Modstykke her til vil jeg gerne sige: Lad os være klar over, at det Kor og det Hyl, der kan staa om alt dette om Handlekraften og Styrken, ofte er et Udtryk for en forstaaelig Nervøsitet, men der mangler virkelig Forstaaelse af Betydningen af en af de vigtigste Ting for Styre, nemlig Ro, Ro og Beherskelse.

Jeg har set mange af disse voldsomme Udtalelser rettet mod den nuværende Rege-